

Arrest

nr. 245 893 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 15 april 2016, verklaren er zich op 13 mei 2016 vluchteling.

Op 11 februari 2019 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest nr. X van 1 juli 2019 werden deze weigeringsbeslissingen door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen vernietigd en werd de zaak teruggezonden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.2. Op 11 februari 2020 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 12 februari 2020 naar verzoekers werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van D.B.C.A. (hierna: verzoeker):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bogota en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. Van april 2010 tot september of oktober 2011 vervulde u uw militaire dienst. Acht à negen maanden na aanvang van uw legerdienst werd u aangesproken door uw overste, luitenant M., die u trachtte te overtuigen om voor hem te werken. Hierdoor zou u meer kunnen verdienen. U vermoedde dat het om illegale activiteiten ging en weigerde. Na uw weigering om voor hem te werken werd u soms verplicht dubbele shiften te doen waardoor u minder kon slapen en werden u extra fysieke oefeningen opgelegd. Toen u enige tijd later met uw eenheid patrouilles uitvoerde op het platteland, hoorde u dat u werd overgeplaatst en dat u zich diende aan te melden bij een eenheid in Bogota. Daar aangekomen kreeg u het bevel van sergeant V. een bevoorrading naar een ander departement uit te voeren en vertrok u samen met twee voor u onbekende soldaten. Nadat jullie enkele uren gereden hadden, werd u door de twee soldaten uit de wagen gesleurd en geslagen. U slaagde erin te ontsnappen en dwaalde twee tot drie dagen verloren rond in het woud alvorens u een hoofdweg bereikte waar u zich in een vrachtwagen kon verstoppen. Zo bereikte u Bogota opnieuw. U meldde zich bij uw bataljon aan, waar u melding wilde doen van het incident. U werd evenwel beschuldigd van desertie en gedurende twee maanden, zonder voor de militaire rechtbank te zijn verschenen, opgesloten in de militaire gevangenis van het bataljon. Nadat u werd vrijgelaten, werd u overgeplaatst naar een ander bataljon. U werd in dit bataljon slecht behandeld. Zo mocht u geen verlof opnemen en moest u extra diensten draaien. In september of oktober 2011 beëindigde u uw militaire dienst waarna u tot 26 april 2012 moest wachten voordat uw militaire kaart (libreta militar) u werd uitgereikt. Uw militair attest van goed gedrag (tarjeta de conducta) ontving u niet, hoewel u het meermaals aanvroeg. Hierdoor kon u geen carrière bij de luchtmacht maken, wat u nochtans graag wilde. U wijt al deze problemen tijdens uw legerdienst aan uw weigering mee te werken met luitenant M.. Na uw legerdienst begon u te werken in de automechanica, in de wijk Puente Aranda, waar u uw partner D.C.A.M. (O.V. 8.255.743) leerde kennen. U merkte dat u door onbekenden in de gaten werd gehouden en u zag veel verdachte personen in de wijk. U voelde zich niet veilig en diende uw ontslag in om in Cota, een uur buiten Bogota, te gaan werken. Ook daar voelde u zich gevolgd en in de gaten gehouden. In de zaak waar uw partner werkte kwam een haar onbekende man naar u vragen. Op een dag werd uw partner op straat ontvoerd. Haar ontvoerders vroegen haar naar u, sloegen haar en namen haar documenten af. Uw partner deed bij de politie melding van het verlies van haar documenten maar deed geen melding van de ontvoering. Ongeveer een maand later, ergens tussen juni en september 2015, werd u na uw werk in Cota door enkele mannen opgewacht en in hun wagen meegenomen. U werd geslagen en gewaarschuwd dat u te veel wist en moest oppassen of er zou iets veel ergers met u gebeuren. Uit angst voor nog meer problemen deed u van dit incident geen melding bij de politie. In oktober 2015 nam u ontslag in Cota en begon u opnieuw in Bogota te werken. Niet veel later werd op straat een man neergeschoten die vlak naast u stond. U vermoedde dat u het werkelijke doelwit was en vluchtte naar huis. Een maand later was u met uw partner in een bakkerij toen een man die achter u zat van op straat werd neergeschoten. Opnieuw vermoedde u dat u het doelwit was en vluchtte u. Toen de tante van uw partner, die in België woont, in november 2015 op bezoek was in Colombia, bespraken jullie de situatie met haar. Jullie besloten om Colombia te verlaten en naar België te reizen. Op 14 april 2016 verlieten jullie Colombia en reisden jullie naar België, waar u en uw partner op 13 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming indienden. U wenst niet naar Colombia terug te keren uit vrees vermoord te worden door individuen die u het zwijgen willen opleggen. Ze willen ervoor zorgen dat u uw mond houdt over wat u werd gevraagd tijdens uw legerdienst, omdat ze u zien als een gevaar voor hun carrière. Op 15 februari 2019 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw bewering in april 2010 uw legerdienst aangevangen te hebben en u zodoende niet aangetoond had dat u ten tijde van uw problemen met luitenant M. effectief uw legerdienst vervulde, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in het gedrang kwam. Op 8 maart 2019 diende u hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en legde u onder meer een militaire kaart neer, die op 6 april 2010 uitgereikt

was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde hierop op 1 juli 2019 de beslissing van het Commissariaat-generaal aangezien het hoofdargument in de bestreden beslissing door dit document niet langer aangetoond kon worden.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 17 december 2015; uw identiteitskaart, uitgereikt op 24 maart 2010; en uw militaire kaart, uitgereikt op 26 april 2012. In het kader van uw beroep dat u indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde u nog de volgende documenten neer: uw militaire identiteitskaart d.d. 6 april 2010; een digitaal krantenartikel van *El Tiempo* "Maltrato en batallones del Ejercito puede constituir tortura" d.d. 3 augustus 2016; een digitaal krantenartikel van *The Guardian* "Colombian army killed thousands more civilians than reported study claims" d.d. 8 mei 2018; een digitaal krantenartikel van *Inter Press Service* "Santos says Colombia doesn't need U.N. Human Rights office" d.d. 18 juli 2013; en een rapport van het Internationaal Strafhof "Rapport sur les activités menées en 2018 en matière d'examen préliminaire" d.d. 5 december 2018. Deze stukken werden neergelegd om de algemene context van uw problemen in het leger te illustreren.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen.

Vooreerst heeft u het Commissariaat-generaal geen duidelijkheid verschaft betreffende de datum van afsluiting van uw legerdienst. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u uw legerdienst volbracht van april 2010 tot april 2012 (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS I, p. 7). Ook uw partner zei dat u uw legerdienst in 2012 beëindigde (CGVS partner, p. 10) en uw libreta militar werd op 26 april 2012 uitgereikt. Tijdens het tweede onderhoud herhaalde u in april 2010 uw legerdienst te hebben aangevangen maar beweerde u plots reeds omstreeks september-oktober 2011, i.e. na 18 of 19 maanden, van uw legerdienst te zijn ontheven (CGVS II, p. 10, 12).

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt dat luitenant M. u tijdens uw legerdienst zou voorgesteld hebben om (illegaal) met hem samen te werken. Daar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog zei dat luitenant M. u vroeg om buiten het leger als veiligheidsagent te werken (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), wist u op het Commissariaat-generaal helemaal niet wat de inhoud van het voorstel van luitenant M. precies was. U verklaarde toen alleen dat u aan luitenant M. nooit uitleg had gevraagd over zijn vaag voorstel naar u toe, waardoor u enkel vermoedens kon uiten betreffende de inhoud ervan. Toen u expliciet gevraagd werd of hij u voorgesteld had om als veiligheidsagent te werken, antwoordde u negatief. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niets afwist van de persoon van luitenant M., ofschoon u ten tijde van zijn voorstel al meerdere maanden onder zijn bevel stond. U kende M. noch zijn reputatie en heeft zich nooit geïnformeerd naar zijn persoon en waar hij eventueel mee bezig was (CGVS I, p. 11-12, 18-19; CGVS II, p. 12, 15-16, 29-30). Dat uw advocaat in zijn verzoekschrift d.d. 8 maart 2019 schreef dat er geen twijfel bestaat over het feit dat de activiteiten waaraan luitenant M. onwettelijke activiteiten waren, doet geen afbreuk aan het feit dat u enkel incoherente en weinig concrete verklaringen over M.'s voorstel kon afleggen. Voorts is het in dit verband opmerkelijk dat ook uw partner enkel vermoedens kon uiten betreffende uw problemen tijdens uw legerdienst. Zo dacht ze enkel dat groepen zoals de FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia ; Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia) of andere guerrillagroeperingen u hadden willen inlijven en had ze geen informatie over een specifieke contactpersoon die u hierover had aangesproken: ze had enkel over een zekere V. horen spreken, maar had hier ook geen informatie over (CGVS partner, p. 11). Ofschoon uw partner u ten tijde van uw legerdienst nog niet kende, is het weinig aannemelijk dat jullie hier nooit met elkaar over gesproken zouden hebben (naar eigen zeggen omdat ze zich niet wilde verdiepen in de zaak) (CGVS partner, p. 10-12), aangezien jullie beiden beweerden dat de problemen die u tijdens uw legerdienst kende de oorsprong waren van jullie beider latere problemen, van jullie vertrek uit Colombia en van jullie verzoek om internationale bescherming in België (CGVS I, p. 9, 12, 23; CGVS II, p. 28-29; CGVS partner, p. 5, 10-11). Gelet op bovenstaande bevindingen, heeft u M.'s voorstel niet aannemelijk gemaakt.

Voorts dient, betreffende het incident waarbij u door twee soldaten werd geslagen nadat u naar de eenheid van sergeant V. was overgeplaatst en u een levering diende uit te voeren, gewezen te worden op enkele incoherenties en op verschillende merkwaardigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo

verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat u onderweg door de twee soldaten werd geslagen. Ze zeiden u dat u in de problemen zou komen omdat u geen beslissing kon nemen en dat u moest meewerken: anders zou het u duur komen te staan (CGVS I, p. 9, 12). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u evenwel dat, toen u samen met de twee soldaten vermoedelijk op de plaats waar u de bevoorrading moest doen was aangekomen, zij u sloegen. Ze spraken niet tegen u en zeiden niets waaruit u kon afleiden waarom ze u sloegen: u linkte het incident zelf aan uw problemen met luitenant M., omdat hij de enige was met wie u problemen had (CGVS II, p. 25-26, 28). Bovendien is het weinig aannemelijk dat u helemaal niet wist waarheen jullie precies uitgestuurd waren voor de levering. U wist dat jullie naar een ander departement moesten maar u wist niet welk departement waardoor u niet wist waar u was nadat u door de twee soldaten was geslagen en het woud was in gerend (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 25-26). Ook uw verklaringen over uw terugkeer naar Bogota komen bevreemdend en weinig coherent over. Dat u gedurende enkele dagen verloren liep in de bergen, dat u zich op kleine wegen in het woud voortbewoog totdat u een hoofdweg tegenkwam waar u zich in een vrachtwagen verstopte zonder te weten of die de juiste richting opging – u had het ook niet aan de chauffeur gevraagd – en dat u zo uiteindelijk Bogota bereikte, zoals u beweerde, overtuigt niet. Gevraagd of u dan bij toeval in Bogota uitkwam, wijzigde u dan ook plots uw verklaringen en zei u dat het niet bij toeval was: eens u de hoofdweg had gevonden kon u zich oriënteren dankzij de pijlen die Bogota aanduiden (CGVS I, p. 9, 12, 20; CGVS II, p. 25-26). Voorts is het opmerkelijk dat u voor desertie – u meldde zich drie dagen nadat u door de twee soldaten was geslagen opnieuw op uw post in Bogota aan – een tweetal maanden was opgesloten zonder dat u hiervoor voor de militaire rechtbank moest verschijnen. Opvallend is ook dat uw partner niet wist hoelang uw detentie heeft geduurd en of deze detentie het gevolg was van een officiële beschuldiging voor desertie (CGVS partner, p. 11). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat desertie een delict is dat gedefinieerd wordt in het militaire strafwetboek en in dit strafwetboek staat in artikel 38 te lezen dat elke straf bij rechterlijk vonnis moet worden opgelegd (hetgeen u, in een andere context weliswaar (CGVS I, p. 21), bevestigde: u zei dat militaire misdrijven door de militaire rechtbank worden behandeld). Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het niet aan commandanten toekomt om disciplinaire maatregelen van juridische aard aan hun ondergeschikten op te leggen. Hoewel NGO's menen dat arbitraire arrestaties en detentie in Colombia voorkomen, zijn de in dit verband door NGO's aangeklaagde gevallen volgens de regering in overeenstemming met de vigerende wetgeving. Het loutere feit dat u naar aanleiding van desertie twee maanden in een militaire gevangenis opgesloten zou zijn zonder enige vorm van proces of zonder enige vorm van juridische procedure en dat u bijgevolg geen enkel bewijsstuk van uw gevangenisverblijf kon aandragen (CGVS I, p. 9, 12, 20, 21; CGVS II, p. 22, 25) is dan ook niet aannemelijk. Overigens blijkt uit de definitie van desertie (waarop een straf staat van acht maanden tot twee jaar) dat men om van dit delict beschuldigd te worden (meer dan) vijf dagen zonder toestemming afwezig moet geweest zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer gehecht worden aan uw bewering dat twee soldaten u op bevel van M. wilden aftuigen waardoor u enkele dagen moest zwerven en waardoor u wegens desertie een tweetal maanden vast zat.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat luitenant M. u tijdens uw legerdienst gevraagd zou hebben om voor hem te werken. Gelet hierop is uw bewering dat u tijdens uw legerdienst werd afgestraft voor uw weigering in te gaan op M.'s aanbod en u extra shiften diende te draaien, u vaak 's nachts werd opgeroepen om te werken en u zonder verwittiging werd overgeplaatst en dat u geen tarjeta de conducta kreeg waardoor uw carrière werd gefnuikt (CGVS I, p. 9-11; CGVS II, p. 10, 11, 12, 16, 18, 20) evenmin aannemelijk.

Aangezien u uw problemen met M. niet aannemelijk heeft gemaakt en u alle andere problemen die u en uw partner meegemaakt zouden hebben nadat u uw legerdienst beëindigd had rechtstreeks in verband bracht met de problemen die u tijdens uw legerdienst met hem gekend zou hebben (CGVS I, p. 23; CGVS II, p. 29), heeft u evenmin deze problemen na uw legerdienst aannemelijk gemaakt. Dit wordt bevestigd door meerdere tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner.

Zo verklaarde u dat uw partner eerst werd ontvoerd en dat u een maand later eveneens werd ontvoerd. U situeerde uw eigen ontvoering ergens tussen juni en september 2015 (CGVS I, p. 13, 15). Uw partner evenwel situeerde haar eigen ontvoering enkele dagen voor uw ontvoering, in de periode september-oktober 2015 en stelde expliciet dat jullie beider ontvoeringen in diezelfde periode, nl. tussen september en oktober 2015 plaatsvonden (CGVS partner, p. 6, 7, 9, 10). Niet alleen is het opmerkelijk dat u verklaarde dat er een maand zat tussen de twee ontvoeringen, waar uw partner duidelijk stelde dat er slechts enkele dagen tussen deze incidenten zaten, bovendien is het opmerkelijk dat noch u noch uw partner zich de juiste datum, laat staan de maand, van een dergelijk ingrijpend incident kunt herinneren (CGVS I, p. 13; CGVS partner, p. 6, 10). Dat het een moment van paniek was, zoals uw partner verklaarde ter vergoelijking (CGVS partner, p. 10), kan, gezien de impact van het incident, nauwelijks overtuigen. Overigens is het ook opmerkelijk dat uw partner niet eens wist of het op het moment van uw ontvoering al donker was of niet (CGVS partner, p. 7) en dat, hoewel ze verklaarde dat haar

identiteitskaart tijdens haar ontvoering werden gestolen (CGVS partner, p. 4), dit document vóór de ontvoering werd uitgereikt.

Niet lang na uw ontvoering, zo verklaarde u verder, maar wel nadat u in oktober 2015 van werk veranderd was, werd een man die naast u stond op straat neergeschoten. Ongeveer een maand later werd er nogmaals een man naast u neergeschoten toen u met uw partner in een bakkerij was (CGVS I, p. 13, 16-17). Uw partner echter verklaarde dat er slechts twee weken tussen deze incidenten zaten en dat ze plaatsvonden in de periode september-oktober 2015 (CGVS partner, p. 8, 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde uw partner de twee schietincidenten dan weer in februari 2016 (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Overigens is het merkwaardig dat u geen enkel bewijs (zoals bijv. krantenartikelen) aandroeg van deze schietincidenten.

Bovendien verklaarde uw partner zeer stellig dat u ook verschillende keren telefonisch bedreigd werd. Ze beweerde niet te weten wat er u tijdens deze telefoongesprekken gezegd werd maar stelde dat u er haar over vertelde (CGVS partner, p. 8). Uzelf stelde bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal evenwel expliciet nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest, noch per telefoon, noch op een andere manier, met uitzondering van het ogenblik van uw ontvoering (CGVS I, p. 17). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u nochtans zelf ook gezegd dat u regelmatig gebeld werd met de boodschap dat u weg moest uit het bedrijf waar u werkte en dat u in Cota persoonlijk bedreigd werd wanneer u uw werk verliet (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Voorts stelde u dat uw partner eenmaal door één persoon werd benaderd in de cafetaria die ze uitbaatte en dat die persoon naar u vroeg (CGVS I, p. 19). Uw partner zelf verklaarde evenwel dat ze vier tot vijf keer werd aangesproken door meerdere mannen die naar u vroegen en voegde hieraan toe dat ze u hierover vertelde (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS partner, p. 5, 7).

Er kan dan ook niet het minste geloof gehecht worden aan de door u en uw partner beweerde bedreigingen en ontvoeringen in 2015 die de aanleiding voor jullie vertrek uit Colombia vormden.

Het geheel van bovenstaande elementen noopt ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie

in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart staven immers louter uw identiteit en nationaliteit, die hier niet betwist worden. Uit de twee door u neergelegde militaire kaarten blijkt dat u uw militaire dienstplicht heeft vervuld en dat uw libreta militar u op 26 april 2012 na afsluiting van uw legerdienst werd uitgereikt, meer niet. De door u neergelegde krantenartikelen en het rapport van het Internationaal Strafhof doen evenmin afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Deze documenten bevatten informatie die door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw problemen in het leger en de hiermee gelinkte problemen in de loop van de jaren na het beëindigen van uw legerdienst. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk in Colombia het risico loopt op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat ik ook inzake het verzoek van uw partner D.C.A.M. (O.V. 8.255.743) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2.2. Ten aanzien van D.C.A.M. (hierna: verzoekster):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Bogota en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. In 2013 ontmoette u uw partner D.B.C.A. (O.V. 8.213.915). U baatte in Puente Aranda (een wijk in Bogota) een kleine cafetaria uit en werd vier tot vijf keer aangesproken door meerdere mannen die u naar uw partner vroegen. Ook zag u hen geregeld voor uw zaak lopen. U wist dat uw partner tijdens zijn legerdienst problemen had gekend met een zekere V. nadat hij niet was ingegaan op de vraag zich als infiltrant aan te sluiten bij een groep waarvan u vermoedt dat het de FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia; Revolutionaire Strijdkrachten van Colombia) of andere guerrillagroeperingen betreft. Ergens in de periode september-oktober 2015 werd u in de buurt van het ziekenhuis aangesproken door een van de mannen die u op uw werk reeds hadden aangesproken en werd u in een wagen gesleurd. U werd geslagen en er werd u naar uw partner gevraagd, waarna u zonder identiteitsdocumenten buiten de stad werd achtergelaten. U deed bij de politie melding van het verlies van uw documenten maar niet van uw ontvoering. Een paar dagen later werd uw partner na zijn werk eveneens door vreemden ontvoerd en geslagen. Twee weken later werd, toen u met uw partner op straat was, een man naast jullie neergeschoten. Uw partner vermoedde dat de kogels voor hem bestemd waren. Twee weken later werd er nogmaals een man naast jullie neergeschoten. Toen uw tante die in België woont in november 2015 in Colombia was, bespraken jullie jullie problemen met haar. Jullie besloten om Colombia te verlaten en naar België te reizen. Op 14 april 2016 verlieten jullie Colombia en reisden jullie naar België, waar u en uw partner op 13 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming indienden. U wenst niet naar Colombia terug te keren uit vrees vermoord te worden door de mensen die jullie ontvoerd hebben. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 1 juni 2011; uw identiteitskaart, uitgereikt op 9 januari 2008; uw rijbewijs, uitgereikt op 10 maart 2016; en de tickets waarmee u van Colombia naar België reisde.

Op 15 februari 2019 nam het Commissariaat-generaal hierin een weigeringsbeslissing aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw partners bewering in april 2010 zijn legerdienst aangevangen te hebben en hij zodoende niet aangetoond had dat hij ten tijde van zijn problemen met zijn overste effectief zijn legerdienst aan het vervullen was, waardoor de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas volledig in het gedrang kwam. Op 8 maart 2019 dienden u en uw partner hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en legde uw partner een militaire kaart neer, die op 6 april 2010 uitgereikt was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde hierop op 1 juli 2019 de beslissing van het Commissariaat-generaal aangezien het hoofdargument in de bestreden beslissing door dit door uw partner neergelegde document niet langer aangetoond kon worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner D.B.C.A. (O.V. 8.213.915) werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. Deze documenten staven louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw reis van Colombia naar België, niets meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

De verwerende partij brengt op 20 november 2020 nog een aanvullende nota d.d. 17 november 2020 bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekers voeren aan dat verzoeker tijdens zijn legerdienst (ongeveer 2010-2012) problemen kende omdat hij weigerde in te gaan op een vraag tot samenwerking met luitenant M. Zij stellen dat verzoekster, nadat zij op haar werk werd aangesproken door vreemde mannen, in 2015 door deze mannen werd ontvoerd en dat daarna ook verzoeker werd ontvoerd toen hij op weg was van zijn werk naar huis. Tevens stellen zij dat tweemaal een man werd neergeschoten vlakbij verzoeker, waarbij zij menen dat verzoeker het eigenlijke doelwit van deze beschietingen was. Zij voeren aan dat deze problemen het gevolg zijn van de weigering van verzoeker om met luitenant M. samen te werken.

De Raad stelt omwille van de hierna volgende redenen echter vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers beweren te hebben gekend na de legerdienst van verzoeker.

2.3.2.2. Wat betreft de ontvoeringen van verzoekers, spreken zij elkaar tegen. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“Zo verklaarde u dat uw partner eerst werd ontvoerd en dat u een maand later eveneens werd ontvoerd. U situeerde uw eigen ontvoering ergens tussen juni en september 2015 (CGVS I, p. 13, 15). Uw partner evenwel situeerde haar eigen ontvoering enkele dagen voor uw ontvoering, in de periode september-oktober 2015 en stelde expliciet dat jullie beider ontvoeringen in diezelfde periode, nl. tussen september

en oktober 2015 plaatsvonden (CGVS partner, p. 6, 7, 9, 10). Niet alleen is het opmerkelijk dat u verklaarde dat er een maand zat tussen de twee ontvoeringen, waar uw partner duidelijk stelde dat er slechts enkele dagen tussen deze incidenten zaten, bovendien is het opmerkelijk dat noch u noch uw partner zich de juiste datum, laat staan de maand, van een dergelijk ingrijpend incident kunt herinneren (CGVS I, p. 13; CGVS partner, p. 6, 10). Dat het een moment van paniek was, zoals uw partner verklaarde ter vergoelijking (CGVS partner, p. 10), kan, gezien de impact van het incident, nauwelijks overtuigen. Overigens is het ook opmerkelijk dat uw partner niet eens wist of het op het moment van uw ontvoering al donker was of niet (CGVS partner, p. 7) en dat, hoewel ze verklaarde dat haar identiteitskaart tijdens haar ontvoering werden gestolen (CGVS partner, p. 4), dit document vóór de ontvoering werd uitgereikt.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.3. Wat betreft de beschietingen spreken verzoekers elkaar eveneens tegen. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“Niet lang na uw ontvoering, zo verklaarde u verder, maar wel nadat u in oktober 2015 van werk veranderd was, werd een man die naast u stond op straat neergeschoten. Ongeveer een maand later werd er nogmaals een man naast u neergeschoten toen u met uw partner in een bakkerij was (CGVS I, p. 13, 16-17). Uw partner echter verklaarde dat er slechts twee weken tussen deze incidenten zaten en dat ze plaatsvonden in de periode september-oktober 2015 (CGVS partner, p. 8, 10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde uw partner de twee schietincidenten dan weer in februari 2016 (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Overigens is het merkwaardig dat u geen enkel bewijs (zoals bijv. krantenartikelen) aandroeg van deze schietincidenten.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.4. Daarenboven beweerde verzoekster dat verzoeker telefonisch werd bedreigd, terwijl verzoeker zelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart nooit persoonlijk te zijn bedreigd. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“Bovendien verklaarde uw partner zeer stellig dat u ook verschillende keren telefonisch bedreigd werd. Ze beweerde niet te weten wat er u tijdens deze telefoongesprekken gezegd werd maar stelde dat u er haar over vertelde (CGVS partner, p. 8). Uzelf stelde bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal evenwel expliciet nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest, noch per telefoon, noch op een andere manier, met uitzondering van het ogenblik van uw ontvoering (CGVS I, p. 17). Op de Dienst Vreemdelingenzaken had u nochtans zelf ook gezegd dat u regelmatig gebeld werd met de boodschap dat u weg moest uit het bedrijf waar u werkte en dat u in Cota persoonlijk bedreigd werd wanneer u uw werk verliet (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Voorts stelde u dat uw partner eenmaal door één persoon werd benaderd in de cafetaria die ze uitbaatte en dat die persoon naar u vroeg (CGVS I, p. 19). Uw partner zelf verklaarde evenwel dat ze vier tot vijf keer werd aangesproken door meerdere mannen die naar u vroegen en voegde hieraan toe dat ze u hierover vertelde (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS partner, p. 5, 7).”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.5. Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissingen geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.6. In zoverre enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker tijdens zijn legerdienst met luitenant M. zou hebben gekend, *quod non* (zie *infra*), dient erop gewezen dat deze problemen dateren van de periode 2010-2012. Uit het voorgaande is ook gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers beweren te hebben gekend in de periode na de legerdienst van verzoeker. De algemene informatie waarnaar verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift, heeft geen betrekking op hun persoonlijke, individuele situatie en volstaat op zich dan ook niet om alsnog *in concreto* aannemelijk te maken dat zij na de legerdienst van verzoeker problemen zouden hebben gekend. Aangezien verzoekers legerdienst dateert van de periode 2010-2012 en

verzoekers niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij in de periode tussen het einde van verzoekers legerdienst en hun vertrek uit Colombia in 2016 problemen hebben gekend, dient vastgesteld dat de beweerde problemen met luitenant M. - zo hier al enig geloof aan kan worden gehecht - niet (langer) actueel zijn. Dat er gevallen bekend zijn van personen die problemen hebben gekend met de Colombiaanse autoriteiten die jaren later nog steeds actueel zijn, zoals verzoekers benadrukken in hun verzoekschrift, betekent niet dat iedere persoon die tijdens zijn legerdienst een probleem heeft gekend, ook jaren later problemen zal kennen hierdoor. *In casu* dient herhaald dat verzoekers hun beweerde problemen na verzoekers legerdienst geenszins *in concreto* aannemelijk maken. Aangezien verzoekers na de legerdienst van verzoeker nog een viertal jaar in Colombia konden blijven wonen, dient aangenomen dat de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend met luitenant M. tijdens zijn legerdienst, niet dermate ernstig zijn dat zij ingeval van terugkeer naar Colombia in hun hoofde een nood aan internationale bescherming zouden uitmaken.

2.3.2.7. Het voorgaande klemt des te meer daar de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met luitenant M. tijdens zijn legerdienst wordt ondermijnd doordat verzoekers eerst beweerden dat verzoekers legerdienst duurde van april 2010 tot april 2012 (gehoorverslag verzoeker 9 juni 2017 (hierna: gehoor verzoeker), p. 7), terwijl verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat zijn legerdienst duurde van april 2010 tot september-oktober 2011 (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker 17 december 2019 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker), p. 10). In hun verzoekschrift bevestigen verzoekers dat de legerdienst van verzoeker duurde tot september-oktober 2011, waarmee zij niet verder komen dat het bevestigen van één versie van deze reeds door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheid. Hiermee wordt deze tegenstrijdigheid niet ongedaan gemaakt en/of verschoond. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers doorheen hun procedure om internationale bescherming coherente verklaringen zouden afleggen over de precieze duur van verzoekers legerdienst, temeer daar zij beweren dat hun nood aan internationale bescherming tijdens deze legerdienst is ontstaan.

De geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker zou hebben gekend met luitenant M. wordt daarenboven eens te meer ondermijnd aangezien verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat luitenant M. hem vroeg om als veiligheidsagent te werken (zie "vragenlijst" verzoeker, vraag 3.5: "*Hij vroeg mij om buiten het leger te werken als veiligheidsagent.*"), terwijl verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat luitenant M. de inhoud van zijn voorstel niet uiteenzette en hij ontkende dat luitenant M. hem had gevraagd om als veiligheidsagent te werken (gehoor verzoeker, p. 11 en 18-19). Dit klemt des te meer daar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud niet kon aangeven dat verzoeker door luitenant M. werd aangesproken (gehoorverslag verzoekster 9 juni 2017 (hierna: gehoor verzoekster), p. 11-12). Aangezien verzoekers beweren dat zij naar aanleiding van de vraag van luitenant M. nadien problemen hebben gekend en hierdoor heden menen internationale bescherming te behoeven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster de naam van luitenant M. zelf spontaan zou vermelden wanneer haar wordt gevraagd door wie haar echtgenoot in het leger werd aangesproken en ze vervolgens problemen ondervonden.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker tijdens zijn legerdienst door luitenant M. werd aangesproken. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift met betrekking tot de zogenaamde "*falsos positivos*" doet hieraan geen afbreuk. Dit betreft immers louter algemene informatie die geen afbreuk doet aan de concrete vaststellingen met betrekking tot het vluchtrelaas van verzoekers. Verzoekers slagen er immers niet *in concreto* aannemelijk te maken dat verzoeker door luitenant M. werd aangesproken, gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen dienaangaande en verzoeksters gebrekkige kennis.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met luitenant M.. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij hierdoor beweert gekend te hebben tijdens zijn legerdienst naar aanleiding van zijn weigering om op het voorstel van luitenant M. in te gaan (slagen door soldaten, detentie wegens desertie).

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoekers voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart staven immers louter uw identiteit en nationaliteit, die hier niet betwist worden. Uit de twee door u neergelegde militaire kaarten blijkt dat u uw militaire dienstplicht heeft vervuld en dat uw libreta militar u op 26 april 2012 na afsluiting van uw legerdienst werd uitgereikt, meer niet. De door u neergelegde krantenartikelen en het rapport van het Internationaal Strafhof doen evenmin afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Deze documenten bevatten informatie die door het Commissariaat-generaal niet ontkend wordt. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw problemen in het leger en de hiermee gelinkte problemen in de loop van de jaren na het beëindigen van uw legerdienst. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk in Colombia het risico loopt op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

en:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing evenmin wijzigen. Deze documenten staven louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw reis van Colombia naar België, niets meer.”

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers' vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de

beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In hun verzoekschrift voeren verzoekers dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en de beschikbare landeninformatie, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De door de verwerende partij bijgebrachte aanvullende nota van 17 november 2020 waarin ook een link wordt vermeld die verwijst naar de meer recente COI Focus “*Colombia veiligheidssituatie van 27 juli 2020*” herneemt in wezen hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER